

[Axel Kristensen.]

selv må bære byrderne ved konflikten, så er jeg sikker på, at parterne i langt større omfang vil undgå konflikt og opnå enighed.

Det er ud fra disse synspunkter nødvendigt, at ingen konflikt standses, uden at det er absolut nødvendigt, og at parterne ved dette. Det er altså ikke meningen at have en institution, man i enhver given konflikt skal benytte; det må netop være meningen, at det skal være undtagelsen. Fagforeningerne og arbejdsgiverne må forstå, at kun ved at holde de livsvigtige områder uden for konflikt kan vi beholde de frie overenskomstforhandlinger, som vi erkender er af meget stor betydning for et roligt arbejdsmarked, fordi parterne så føler sig forpligtet af en indgået overenskomst. Derfor finder vi, at en permanent lovgivning må forudsætte, at en nævnskendelse skal være i overensstemmelse med det lønniveau og de regler, der er opnået ved frie forhandlinger. Det er ikke noget, der skal fastsættes frit svævende i luften.

Da det øjensynligt nu mest kommer til at dreje sig om, hvorvidt den ene eller den anden form er gunstigst for de indgreb, man er enig om der skal ske, vil jeg gerne citere nogle udtalelser af det fhv. medlem her i tinget, men stadig højtærede hr. Hans Rasmussen, der jo for tiden er den, der næsten altid taler på fagforeningernes vegne. Det er Folketingstidende, jeg citerer — jeg er efterhånden blevet så klog, at så skal jeg ikke spørge om tilladelse; det har jeg altid troet før. På sp. 3049, 27. februar 1963, står der — det er det daværende medlem hr. Hans Rasmussen, der siger det —:

„Et af de farligste områder, en lovgivningsmagt kan bevæge sig ind på, er det, der vedrører indtjeningen. Med disse lovforslag, og særlig med forslaget om forlængelse af kollektive overenskomster, er vi sikkert inde i en udviklingsperiode, hvor de to parter på arbejdsmarkedet ikke bare kan henvise til, at det drejer sig om et principielt problem, og at det er et spørgsmål, som organisationerne på arbejdsmarkedet selv må klare, især ikke når det gang på gang har vist sig, at man ikke ved egen hjælp, endog ikke ved forligsmændens hjælp, har kunnet skabe enighed om nye overenskomster.

Jeg erkender, at det er et dristigt skridt, regeringen her foretager, men det er bedre stemmende med mine synspunkter vedrørende regeringsindgreb end ophøjelse af et af arbejderne eller arbejdsgiverne forkastet mæglingforslag til lov.

Det ville ikke være nogen god fremgangsmåde at foregøgle de to parter på arbejdsmarkedet, at de selv har retten til at ordne deres egne sager, hvis lovgivningsmagten, i samme øjeblik et mæglingforslag blev forkastet af en af parterne, fordi man følte, at det ikke gav dem tilstrækkeligt, ophøjede mæglingforslaget til lov. Her må enhver kunne se, at en tilsidesættelse af en demokratisk afstemning på ingen måde kan sammenlignes med det lovforslag, som regeringen har fremsat i forlængelse af overenskomsten.“

Hr. Hans Rasmussen afviser her, at man skulle kunne bruge metoden at ophøje et forligsforslag til lov. Videre siger hr. Hans Rasmussen på sp. 3050 og næste spalte:

„Jeg vil ikke påstå, at det er nogen heldig udvikling, arbejdsmarkedets organisationer går ind i. I det øjeblik lønfastsættelsen kan blive en kasterbold mellem de politiske partier, kan det åbne visse perspektiver, som ikke i øjeblikket kan overskues. På den anden side, når landet for tiden befinder sig i en sådan situation, at vi sidste år anvendte et beløb på 1½ milliard kr. ud over, hvad vi kunne tage indtægter hjem for, så kunne lovgivningen ikke sidde passiv med det resultat, at der bryder en omfattende arbejdskrig løs medførende en stærk ordredgang og i dens kølvand arbejdsløshed af mere permanent karakter.“

Først siger altså hr. Hans Rasmussen, at vi kan ikke bruge ophøjelse af forligsmændsforslag til lov, dernæst siger han, at man kan ikke gøre spørgsmålene til kasterbold mellem de politiske partier. Så må han jo faktisk dermed have godkendt, at man må have nogle andre til at fastsætte, hvad lønnen skal være.

Videre siger han på sp. 3053:

„Men i en periode som den, vi i øjeblikket gennemgår, og hvor det drejer sig om at rette vor valutabalance op